

Særlig viste alle Børsens Mænd ham aabenlyst deres Ringeagt.

»Hvad er det, De staar der og sludrer om,« sagde Per. »Har De noget at sige mig, saa skynd Dem.«

»Allerærbødigste Tjener! Allerærbødigst! . . . Veed De, at De minder mig om en Styk', jeg engang saae her paa Kongens Teater . . . en dum Styk', naturligvis, saadan et Ridderspektakel fuld af Vers og Vaas. Der var deri en ung Mand, en Døgenicht, en Bondeknold, som alle blev forgabet i, hvor han viste sig paa Tribunen. Alle Damerne hang sig om Halsen paa ham, og Kongen selv gjorde han smaatosset af Beundring, saa han udnævnte ham til sin Minister, og altsammen formedelst en Ring, han bar skjult paa sig, med noget Troldskab i, forstaar sig, — den gjorde ham saa dajlig i alles Blikke. Sig mig, den Ring har vistnok De arvet, min søde, kære Herre! . . . Eller hvad mener De selv? Her kommer De tilbage fra Deres Rejse og makker straks en Skandal', saa man maa skamme sig over Dem. Og idag er De ikke desmindre Aftenens Helt og gør Karrier'. — Men De, Højstærede, finder det naturligvis altsammen i sin gode Orden!«

Den Mand maa jeg ved Lejlighed se at faa lukket Munden paa, tænkte Per ved sig selv, men fik i det samme et overlystigt Indfald. Nej, fortsatte han, han skulde netop have Lov til